

Γράφει ο **Γιώργος Βασσάλος**

Η πρωτιά με διαφορά του ΣΥΡΙΖΑ έχει κλειδώσει και η αυτοδυναμία του εξαρτάται από πολλαπλούς αστάθμητους παράγοντες. Το αν, ωστόσο, θα ακολουθήσει μια πολιτική που να ανοίγει δρόμο για να βγει ο λαός από την καταστροφή εξαρτάται από δύο μόνο παράγοντες:

- 1)** αν θα υπάρξει μια υπολογίσιμη και αυτόνομη από αυτόν πολιτική δύναμη στα αριστερά του,
- 2)** αν το λαϊκό κίνημα θα ξαναβγεί μαζικά στο δρόμο.

Τα δημοσιογραφικά όργανα του μεγάλου κεφαλαίου ανά την Ευρώπη δεν υποδέχονται το ΣΥΡΙΖΑ με τρόμο, όπως το 2012. Κάθε άλλο, συχνά τον βλέπουν ως ευκαιρία να αναδιαρθρωθεί ένα μη βιώσιμο χρέος υπό τον έλεγχο των δανειστών διατηρώντας τις νεοφιλελεύθερες μεταρρυθμίσεις [1]. Η Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα φαίνεται να έχει βρει ένα *modus vivendi* με το ΣΥΡΙΖΑ: «σύμφωνα με το εκλογικό αποτέλεσμα, η στρατηγική των μεταρρυθμίσεων στην Ελλάδα θα είναι διαφορετική», είπε ο οικονομολόγος της ΕΚΤ, Benoit Coeuré [2]. Φυσικά, δεν εννοούσε ότι είναι έτοιμος να δεχτεί την αμφισβήτηση του «μνημονιακού κεκτημένου», ούτε την αμφισβήτηση της αντεργατικής και αντιλαϊκής κατεύθυνσης των μεταρρυθμίσεων. Αυτό που εννοούσε είναι ότι μια ελάχιστη ελεημοσύνη στα θύματα της πιο ακραίας φτώχειας, πασπαλισμένη με μια «μεγαλόψυχη» διαγραφή μέρος του χρέους που θα γινόταν ούτως ή άλλως κάποια στιγμή, θα μπορούσε να γίνει ανεκτή ώστε η «Ενωμένη Ευρώπη» να συνεχίζει να τραβά προς τη «δόξα» του αυταρχικού - αντιδημοκρατικού φεντεραλισμού.

Κομμάτι της ηγεσίας της ΕΕ (Ντράγκι, Ρέντσι, Μοσκοβισί, Ολλάντ κ.α.) στοχεύουν να αξιοποιήσουν το ΣΥΡΙΖΑ ως κομμάτι του λόμπι για περισσότερη «ποσοτική χαλάρωση» και για να πειστεί η Γερμανία να βάλει πλάτη στο να ρεύσει νέα κρατικά εγγυημένα (και από την ίδια) χρηματικά μάζα σε όλο το ευρωπαϊκό κεφάλαιο και όχι μόνο στο γερμανικό που επωφελείται πολύ από την τωρινή κατάσταση για να θέλει να την αλλάξει. Οι ηγέτες αυτοί ελπίζουν ότι έτσι θα ξαναπάρει μπρος η καπιταλιστική ανάπτυξη στις χώρες τους. Οι πιθανότητες όμως να επωφεληθεί από κάτι τέτοιο ο ελληνικός λαός, όπως και οι υπόλοιποι λαοί της ευρωπαϊκής περιφέρειας, είναι μηδαμινές. Όσο δε γίνεται ριζική αντίστροφη αναδιανομή του πλούτου (και της εξουσίας), η κοινωνική εξαθλίωση θα συνεχίζεται. Το πρόβλημα είναι ότι η ηγεσία του ΣΥΡΙΖΑ φαίνεται να μην αντιτίθεται στη αξιοποίηση του αυτή, αλλά αντίθετα να τη βλέπει σαν ένα βολικό σενάριο βιώσιμης παραμονής της στην εξουσία.

Ο Γιάννης Δραγασάκης είπε ότι η νέα κυβέρνηση θα αμφισβητήσει τα μνημόνια στη βάση του ευρωπαϊκού δικαίου. Τα μνημόνια έχουν όντως παραβιάσει κάθε δυνατή έννοια δικαίου - όπως θα έλεγε ο Μαρξ «με 100% κέρδος το κεφάλαιο καταπατά κάθε ανθρώπινο νόμο» (ακόμα και τους δικούς του) - συμπεριλαμβανομένης της ουσιαστικά διακοσμητικής Χάρτας Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της ΕΕ.

Όσο αφορά τα κοινωνικά δικαιώματα των εργαζομένων υπάρχουν τρεις τουλάχιστον ξεκάθαρες παραβιάσεις της Χάρτας:

- 1.** Γενική θεσμοθέτηση των απολύσεων χωρίς προειδοποίηση τον πρώτο χρόνο νέου συμβολαίου εργασίας που παραβιάζει το δικαίωμα στην προστασία από μη αιτιολογημένη απόλυση (Άρθρο 30)
- 2.** Καθορισμός του μισθού των νέων κάτω από τα επίσημα όρια της φτώχειας που παραβιάζει το δικαίωμα

στην αξιοπρέπεια του εργαζομένου (Άρθρο 31)

3. Διάλυση του εθνικού συστήματος συλλογικών συμβάσεων κατά παράβαση του Άρθρου 28 της Χάρτας της ΕΕ αλλά και του Άρθρου 22 του ελληνικού Συντάγματος με τους διαδοχικούς μνημονιακούς νόμους που θέσπισαν τα πρωτεία της επιχειρησιακής σύμβασης και της «ένωσης προσώπων» (Μάρης 2010), την κατάργηση της μετενέργειας (Φλεβάρης 2012) και το συμβουλευτικό χαρακτήρα της εθνικής συλλογικής διαπραγμάτευσης (Νοέμβρης 2012)

Το να καταγγελθούν αυτές και άλλες παραβιάσεις τόσο υπό το ψευτο-δίκαιο της ΕΕ, όσο και ενώπιον του Συμβουλίου της Ευρώπης και του ΟΗΕ αποτελεί κομμάτι του οπλοστασίου των επιχειρημάτων μιας κυβέρνησης που θέλει να εκφράσει αυθεντικά τη βούληση του ελληνικού λαού και που θα πρέπει να στοιχειοθετήσει σε διεθνές επίπεδο τον παράνομο χαρακτήρα των βάρβαρων προγραμμάτων που επιβλήθηκαν στη χώρα μας. Η νομική ακεραιότητα των επιχειρημάτων αυτών είναι πέραν κάθε αμφισβήτησης.

Όλα αυτά όμως πρέπει να δηλωθούν για να στοιχειοθετήσουν το αναφαίρετο δικαίωμα της Ελλάδας στην άμεση – «μονομερή» κατά το Σαμαρά και την ΕΕ – κατάργηση των μνημονίων. Δεν πρέπει σε καμία περίπτωση να σημαίνουν ότι θα περιμένουμε τη γνωμάτευση του Δικαστήριου της ΕΕ ή οποιοδήποτε άλλου οργάνου της για να καταργήσουμε με συνοπτική κοινοβουλευτική διαδικασία το σύνολο των εφαρμοστικών μνημονιακών νόμων που διέλυσαν την κοινωνία μας.

Το να προχωρήσουμε ακαριαία στην κίνηση αυτή, δε συνάδει με την ομαλή αναδιαπραγμάτευση της δανειακής σύμβασης, που πρόσφατα μας θύμισε ότι σκοπεύει να κάνει ο ΣΥΡΙΖΑ ο επικεφαλής του γραφείου του κυρίου Τσίπρα, Νίκος Παππάς [3].

Ο μόνος πολιτικός παράγοντας που μπορεί να πιέσει αποτελεσματικά στην κατεύθυνση της λήψης της απόφασης αναστήλωσης της εθνικής – λαϊκής κυριαρχίας που θα είναι η κατάργηση των μνημονίων, είναι μια ισχυρή ΑΝΤΑΡΣΥΑ-ΜΑΡΣ. Οι ιδανικές συνθήκες θα ήταν να είναι στη Βουλή και να βάλει την άμεση κατάργηση των μνημονίων ως όρο για ψήφο ανοχής στη νέα κυβέρνηση. Το ΚΚΕ δηλώνει ότι ούτε αυτό είναι διατεθειμένο να κάνει [4].

Αλλά ακόμα κι αν αυτό δε γίνει δυνατό, το να είναι η ΑΝΤΑΡΣΥΑ το πρώτο ή ανάμεσα στα πρώτα κόμματα που δε μπαίνουν στη βουλή έχει σημασία για την επόμενη μέρα. Το πολιτικό πεδίο ξεκαθαρίζει. Διακρίνονται οι δυνάμεις που σχηματίζουν το νεοφιλελεύθερο κέντρο (Ποτάμι και τα δύο ΠΑΣΟΚ), την άκρα δεξιά (ΝΔ, ΧΑ, ΛΑΟΣ) και την αποχώρηση από τα εγκόσμια (ΚΚΕ).

Μια ισχυρή αριστερή αντιπολίτευση είναι αναγκαία για να προσπαθήσει με κάποιες πιθανότητες επιτυχίας να αποτρέψει την ενσωμάτωση του ΣΥΡΙΖΑ ως ένα παρακλάδι της αντιλαϊκής πολιτικής Ρέντσι-Ντράγκι-Μοσκοβισί, αλλά κυρίως για να μπορεί να αποτελέσει την αριστερή εναλλακτική στην ηττοπαθή λογική της «διαπραγμάτευσης ή τίποτα»

Το πολιτικό παιχνίδι εκτός από αγώνα ταχύτητας μέσα σε έναν υπερ-συμπυκνωμένο πολιτικό χρόνο μετατρέπεται επίσης σε έναν αγώνα αντοχής στον οποίον θα επιβιώσουν μόνο οι πιο αποφασισμένοι κι αυτοί που πραγματικά έχουν όραμα και σχέδιο για το αύριο. Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ-ΜΑΡΣ συγκαταλέγεται σε αυτούς έχοντας τα ταξικά συμφέροντα της πλειοψηφίας του λαού στην καρδιά της.

Αξίζει να της δώσουμε δύναμη με τη ψήφο μας και να στρατευτούμε μαζί από την επομένη των εκλογών. Για να αρχίσει να παίρνει σάρκα και οστά το σχέδιο ρήξης με τους διεθνείς τοκογλόφους και τους ντόπιους ολιγάρχες. Για την απαλλοτρίωση από μια κυβέρνηση του λαού των τραπεζών και του νομίσματος και για την πορεία προς μια αλληλέγγυα κοινωνία με το λαϊκό κίνημα στο τιμόνι.

.....

[1] Les Echos, 20 janvier [“Qu’ou en finisse avec la Grèce!”](#) par Jean-Marc Vittori

[2] Benoit Coeure: «Δεν υπάρχει θέμα εξόδου της Ελλάδας από το ευρώ μετά τις εκλογές»
<http://www.stokokino.gr/article/1000000000002962/Benoit-Coeure-Den-uparxei-thema-eksodou-tis-Elladas-apo-to-euro-meta-tis-ekloges#sthash.8aBodSs3.CtDDHc46.dpuf>

[3] Βήμα 22/01/2015 <http://www.tovima.gr/vimafm/interviews/article/?aid=669708>

[4] Συνέντευξη Δ. Κουτσούμπα στο Σκάι <https://www.youtube.com/watch?v=vVkDsbjZ4Rs>